

ΤΗΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ.
ΕΤΗΣΙΑ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ.

ΑΙ ΣΥΝΑΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ.

Διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν Δρ. 12.
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν » 15.

Συντάσσεται ὑπὸ Δ. Πανταζῆ
καὶ ἐκδίδεται εὐθύνη αὐτοῦ, καὶ
διὰ τοῦ ἰδίου ἐνεργεῖται πᾶσα δι-
οιογραφία αὐτῆν ἀφορῶσα.

Τιμὴ καταχωρήσεως ἀγγελιῶν
λεπτ. 15 ὁ στίχος.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.

Οὐχ οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀγαθινώσκοντες εἰσι σπουδαῖοι.

ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ.

Παρά τοῖς Κ. Κ. Διδασκάλοις
καὶ τοῖς ἐπιστάταις τῶν Τα-
χυδρομείων ἐν τῇ ἡμεδαπῇ.
Ἐν δὲ τῇ ἀλλοδαπῇ παρά τοῖς
Κ. Κ. Ἑλλησιν. Προξένοις καὶ
τοῖς ἰδιαιτέροις ἐπιτρόποις τοῦ
ἐκδοτοῦ.

Ἐκδίδεται ἀπὸς τῆς εβδομάδος

Ἀθήναι, τῇ 18 Νοεμβρίου 1853.

BYZANTION.

Ἡ κτίσις τοῦ Βυζαντίου πιστεύεται, κατὰ τὰς ἀρχαίας μαρτυρίας, γενομένη ὑπὸ Μεγαρέων ἀποίκων, τῷ 667 π. χ. πλησίον τῆς πόλεως Λύγου, ὀλίγα ἔτη μετὰ τὴν τῆς Χαλκηδόνος ἀποικίας ἐπίσης μεγαρικῆς ἐν Βιθυνίᾳ καὶ ἀπέναντι τούτου κειμένης (Θουκ. Α. 75 Εὐσεβ. χρον. Plin. iv 18. Aus. clar. urb. 13). Τῷ 628 οἱ Μεγαρεῖς ἐξέπεμψαν καὶ δευτέραν εἰς τούτο ἀποικίαν ὑπὸ τὸν Ζεῦ-ξίππον (Ιω. Λυδ. περὶ ἀρχ. πολιτ. Γ. 70 Clinton F. Hel. 1. 208). Ἡ μεταφορὰ ἐνταῦθα τῆς λατρείας τῆς Ἥρας, ἧς ὁ ναὸς καὶ ἐν Βυζαντίῳ ὡς καὶ ἐν Ἄργει ἴδρυτο ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως, καὶ αἱ περὶ τῆς ἰούσ παραδόσεις βεβαιοῦσι τὸ ὑπὸ Ἡσυχίου τοῦ Μιλησίου λεγόμενον, ὅτι μετὰ τῶν Μεγαρέων συναπόκησαν καὶ Ἄργεοὶ ἐνταῦθα (Muller, Δωριεῖς. I. 433. ἀγγλ. μετ.) Τὸ Βυζάντιον ἔκειτο ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ καταντικρῶ τῶν ἀκτῶν τῆς Ἀσίας τριγώνου ἐπιπροσβούτου τῶν ὑδάτων τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου ὁ ἐντελλόμενος τοῖς Μεγαρεῶσιν ἀποίκους χρησμός τοῦ Ἀπόλλωνος, ἵνα κτίσῃσι τὴν πόλιν αὐτῶν ἀπέναντι τῆς χώρας τῶν τυφλῶν, ἐνοῶν τὴν ὑπεροχὴν τῆς θέσεως τοῦ Βυζαντίου πρὸς τὴν τῆς Χαλκηδόνος, δεικνύει τὸ ἀλάνθαστον τῆς Πυθίας (Ἡρόδ. Α. 144, Στράβ. Ζ. 220, Tac. Ann. XII. 68). Ὀλίγα πόλεις, ἢ μάλλον οὐδεμία, κέκμηται θέσιν ταύτης μεγαλοπρεπεστέραν καὶ φρίον ἄριστότεραν. Ὁ Πολύβιος (Α. 38.) λέγει: «Βυζάντιοι, κατὰ μὲν θάλατταν εὐκαιρότατον οἰκοῦσι τόπον, καὶ πρὸς ἀσφάλειαν, καὶ πρὸς εὐδαιμονίαν, πάντων τῶν ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς οἰκουμένῃ. . . . Οὕτως ἐπίκεινται (κατὰ θάλασσαν) τοῦ Πόντου ὥστε μὴτ' εἰσπλευτᾶι μὴτ' ἐκπλευσᾶι δυνατὸν εἶναι τῶν ἐμπόρων τινὰ χωρὶς τῆς ἐκεῖνων βουλῆσεως. ἔχοντες δὲ τοῦ Πόντου πολλὰ τῶν πρὸς τὸν βίον εὐχρηστών τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις, πάντων εἰς τούτων κύριοι Βυζάντιοι ». Πρὸς μεσημβρίαν ἑρέχεται τὸ Βυζάντιον ὑπὸ τῆς Προποντίδος, πρὸς βορρᾶν δὲ ὑπὸ τοῦ κόλπου Κέρατος. Ὁ δὲ ποταμὸς Λύκος προέχεν εἰς τὸν βραχίονα τούτου τοῦ Βοσπόρου ἀίαντα γλυκὺ ὕδωρ.

Βασιλεύοντος Δαρείου τοῦ Ἰστάπου εἶλε τὸ Βυζάντιον καὶ τὴν Χαλκηδὸνα (Κυρηνηδὸνα καθ' Ἡρόδοτον ε. 26) ὁ τοῦ εἰς τὰ παράλια τῆς Θράκης στρατοῦ αὐτοῦ στρατηγὸς Ὀτάνη (Ἡρόδ. ε. 26). Πλὴν ἔπειτα οἱ Βυζάντιοι, ἠνώθησαν τοῖς ἐγεσθεῖσι κατὰ τῆς τῶν Περσῶν δυναστείας ἴωσι ἐπιπλευσάντων δὲ κατ' αὐτῶν μετὰ ταῦτα τῶν φοινίκων οἱ Βυζάντιοι καὶ σὺν αὐτοῖς οἱ Χαλκηδόνιοι ἀπολιπόντες τὰς αὐτῶν πατρίδας κατέφυγον εἰς τὸν Εὐξείνου Πόντου εἰς Μεσημβρίαν (Ἡρόδ. ε. 33). Ὁ Πανσκίας δὲ, μετὰ τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην, ἀφείλεν αὐτοὺς ἐκ τῆς ἐξουσίας τῶν Μήδων (Θουκ. Α. 94), ὅθεν καὶ ὁ Ἰουστίνος (IX. 4 § 3) ὀνομάζει αὐτὸν θεμελιωτὴν τοῦ Βυζαντίου. Μετὰ 7 δ' ἔκτοτε ἔτη ὁ Κίμων ὑπέταξεν αὐτοὺς τοῖς Ἀθηναίοις (Διόδ. ΙΑ. Πλουτ. Κίμ. 3. Θουκ. Α. 131). Τῷ δὲ 440 Π. Χ. ἐνωθέντες οἱ Βυζάντιοι μετὰ τῶν Σαμίων ἐπανεστήσαν κατὰ τῶν Ἀθηναίων, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ καθυπετάγησαν ὑπ' αὐτῶν αὐθις (Θουκ. Α. 117). Τῷ 410 ἐξεστράτευσαν κοινῇ μετὰ τῶν Χαλκηδονίων εἰς Βιθυνίαν ἐνθα κατεπράξαντο πολλὰς ὀμότητες. (Διόδ. ΙΒ. 82). Τῷ 408 ἐπολιόρκουν τὸ Βυζάντιον αἱ ἠνωμένοι τῶν Ἀθηναίων δυνάμεις, τοῦ Ἀλκιβιάδου στρατηγούτου, περιτειχίσαντες δὲ αὐτὸ προσέβαλλον δι' ἀκροβολισμῶν καὶ διὰ μηχανῶν οὐδὲν δὲ δυναθέντες νὰ διαπράξωσιν διὰ τῆς δυνάμεως, ἐπεισάν τινες τῶν Βυζαντιῶν ἵνα προδώσωσιν αὐτοῖς τὴν πόλιν, ἧς οἱ κάτοικοι ἀπόλλυντο ἄλλω: ὑπὸ τοῦ λιμοῦ, ὅπερ καὶ ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Κύδωνος καὶ ἄλλων τινῶν ἀθηναϊζόντων Βυζαντιῶν, ἀνοικίσαντων νυκτὸς τῆς ἐπὶ τὸ Θράκιον καλουμένης πόλεως, καὶ εἰσχυγόντων τὸ στρατεύμα καὶ τὸν Ἀλκιβιάδην. Οἱ αὐτοὶ

δὲ τὴν πόλιν ἐλόντες προσηνήθησαν πρὸς τῶν Βυζαντιῶν, καταστήσαντες αὐτοὺς ἐκ νέου ὑποτελεῖς τῶν Ἀθηναίων. (Ξενοφ. Ἑλλ. Α. 3. § 15-22. Διόδ. ΙΓ. 67. Πλουτ. Ἀλκιβ. 31, Πολυαιν. Α. 48. § 2). Τῷ 405, μετὰ τὴν ἐν Λίγῳ Ποταμῷ ἦτταν τῶν Ἀθηναίων ὁ Λύσανδρος κυριεύσας τὸ Βυζάντιον ἀπέπεμψε τοὺς Ἀθηναίους ἀσφαλῶς εἰς Ἀθήνας, ἐνεκατέστησε δὲ εἰς αὐτὸ καὶ τὴν Χαλκηδὸνα ἀριστὴν τὸν Λάκωνα Σθενέλαον μετὰ φρουρᾶς (Ξενοφ. Ἑλλ. Β. 2. § 2). Ἐν τῇ ἐπιστροφῇ τῶν μυρίων ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ Ξενοφῶντος τὸ Βυζάντιον διετέλει ὑπὸ τοῦ Λακεδαιμονίου: ἐνεκα δὲ τοῦ πρὸς αὐτοὺς δόλου καὶ σκληροκαρδίας τοῦ κατὰ θάλασσαν στρατηγοῦ Ἀναξιοῦ ἐξαγριωθέντες οἱ στρατιῶται κατέλαβον τὸ Βυζάντιον, καὶ ἤθελον λεηλατῆσαι αὐτὸ ἂν ὁ Ξενοφῶν διὰ τῆς αὐτοῦ εὐγλωττίας καὶ ἐπιτηδεύτητος δὲν ἀπεκόλυεν αὐτοὺς (Ἀνάξ. Ζ. 1. § 5-32). [Τῷ 399, ὁ Θρασύβουλος μετέστησε τὸ πολίτευμα τοῦ Βυζαντίου, συμμαχοῦντος τότε τοῖς Ἀθηναίοις, ἀπὸ ὀλιγαρχίας εἰς δημοκρατίαν, καὶ ἀπέδοτο τὴν δεκάτην τῶν ἀπὸ τοῦ Εὐξείνου Πόντου πλεόντων ἐμπορικῶν πλοίων (Ξενοφ. Ἑλλ. Δ. 8. § 25-27). Τῷ 363 πλεύσας εἰς Βυζάντιον ὁ Ἐπαμεινώνδας κατηνάγκασε ν' ἀποπλευσῇ ἐκείθεν τὸν Λάχητα μετὰ τοῦ ὑπ' αὐτὸν στόλου, καὶ τὰς συμμαχίας τῶν Ἀθηναίων πόλεις ἰδίας τοῖς Θηβαίοις ἐποίησεν, (Ισοκρ. πρὸς Φίλιπ. Διόδ. ΙΕ. 79). Τῷ 356 οἱ Βυζάντιοι μετὰ τῶν Ροδίων καὶ τῶν Χίων, καὶ μετὰ τῆς τότε ἀκμαζούσης Κῶ καὶ Μανυσάλου τοῦ τῆς Καρίας Βασιλέως ἐνωθέντες ἐπεπράθησαν ὅπως ἀπελευθερωθῶσι τῆς τῶν Ἀθηναίων ἐξουσίας. Ἡ ναυμαχία δὲ, πρὸς ἣν παρεσκευάσθησαν μετὰ μεγάλων δυνάμεων, ἐμποδίσθη ὑπὸ τρικυμίας (Διόδ. ΙΣ. 21). Τῷ 340 συμβουλευθέντες ὑπὸ τοῦ Δημοσθένους οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεμψαν βοῆθειαν τοῖς Βυζαντιοῖς, ὑπὸ τοῦ Μακεδόνα Φιλίππου πολιορκουμένοις. Ὁ ὑπὸ τὴν διαίτησιν τοῦ Χάρητος στόλος αὐτῶν ἀπαντήσας τὸν Ἀμόντα μετὰ τῶν μακεδονικοῦ κατεναυμαχίθη. Τὸ δ' ἐπιὸν ἔτος ὁ διαδεξάμενος τὸν Χάρητα Φωκίων προσηνήθη τοῖς συμμαχοῖς μετὰ τοσαύτης μετριοπαθείας, καὶ ἐπέδειξε τοσαύτην γενναϊότητα κατὰ τῶν πολιορκητῶν, ὥστε ὁ Φίλιππος ἐκ τούτων, καὶ ἐκ τοῦ πλήθους τῶν ἄλλων συμμαχῶν καταπλαγείς ἔλυσε τὴν πολιορκίαν, καὶ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους καὶ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας τοὺς ἐναντιουμένους εἰρήνην συνέθετο (Διόδ. ΙΖ. 77. Πλουτ. Φωκ. 14). Τότε λέγουσιν ὅτι, ἐτοιμῶν ὄντων τῶν Μακεδόνων ἵνα καταλάβωσιν νυκτὸς τὴν πόλιν φῶς ἀναφανέν ἐν Οὐρανοῖς ἀπεκάλυψε τοῖς πολίταις τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον. ὁ Εὐστάθιος ἐν τοῖς αὐτοῦ ὑπομνήμασιν εἰς Διονύσιον τὸν Περιηγητὴν (στιχ. 143.) μνημονεῖ τοῦ συμβάντος τούτου ὡς ἑξῆς. « Φιλίππου γὰρ ἐν πολιορκίᾳ διορύξαντος εἰσοδὸν κρυπτήν, ὅθεν οἱ ὀρύσσοντες ἔμελλον ἀφανῶς ἐξανδύναμι τοῦ ὀρύγματος, ἡ ἑκάτη, φωσφόρος οὐσα, δάδας ἐκείθεν (ἐκ τοῦ Βοσπόρου) ἔφηνε τοῖς πολίταις, καὶ τὴν πολιορκίαν οὕτω φύγοντες, φωσφόριον εἰ ἐγγώριον τὸν τόπον ὠνόμασαν » (ἴδ. καὶ Στεφ. Βυζ. ἐν λ. Βόσπορος). Ἡσύχιος δὲ ὁ Μιλήσιος, τοῦ αὐτοῦ συμβάντος μνημονεύων, προσθέτει ὅτι πρὸς τιμὴν τοῦ γεγονότος τούτου ἰδρύσαντο ἄγαλμα τῆς Δαδούχου ἑκάτης. Ἡ ἐπὶ Βυζαντινῶν νομισμάτων ἐντετυπωμένη ἡμισέληνος (Mionnet Deser. des Med. τόμ. 1. σελ 378) ἦν κρηδεύθησαν καὶ οἱ ὀθωμανοὶ ὡς σύμβολον αὐτῶν μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως; (Παραβλ. Von Hammer gesch. Osman. Τομ. 1. σελ. 93) ἀναμνηστικῶς, ὡς τινες εἰκάζουσι, τὸ θεῶμα τούτο (α).

Σημ. (α). Ἡ νέα Σελήνη, ἀναγγέλλουσα τὴν ἐπανάσθη τοῦ ἡλαροῦ τῆς νυκτὸς φαιτος, ἐγένετο ἀντικείμενον αὐτῆς πρὸς πολλοὺς τῶν ἀρχαίων ἔθνων. Ἡ ἴσιν τῶν Αἰγυπτίων, ἡ Ἄρτεμις τῶν Ἑλλήνων καὶ ὁ θεὸς Ἄπις ἐισαγόμενοι δι' ἀμφοτέρων Σελήνης

οὐχ ἦν τὸν ἐνεκα τοῦ πλούτου καὶ τοῦ βαθμοῦ αὐτῶν τοὺς ἑαυτῶν ἵππους, οὐχ ἵνα ἐνεργήσωσιν ὡς μέλη τοῦ συμπεπυκνωμένου στρατοῦ, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς ἰδίαν αὐτῶν ἀτομικὴν βοήθειαν καὶ ἐπίδειξιν ἐν τῷ στρατοπέδῳ. Ἐν ταῖς ὁμηρικαῖς μάχαις βλέπομεν ὅτι ὁ ἐποχούμενος, ὅστις ἵνα μεταχειρισθῇ τὰ ὄπλα αὐτοῦ ἐλευθέρως, καὶ ἐνεκα τοῦ θάρους τῆς πανοπλίας, ἀναγκάζεται νὰ λάβῃ πραιβάτου θέσιν, πολλάκις ἐπιπίπτει ἢ προκαλεῖ ἐκ τοῦ ἄρματος τὸν μακρὴν ἀπέχοντα πολέμιον, ὅτε δὲ συναντῶ τὸν ἐναντίον αὐτοῦ ἐγγύς, ἀμρότεροι τότε καταβαίνουσι «εἰς ὄχρον σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμάζε» ἀφίοντες, αὐτὰ εἰς τὴν φροντίδα τῶν ἡνίοχων. (Ιλ. Γ. 29. Π. 426, 427. Ρ. 480-483. Ησ. Ἀσπ. Ἡρ. 370-372). Ἀποῦ δὲ τελειώσει τὴν μετὰ τοῦ ἀντιπάλου αὐτοῦ μονομαχίαν ἐπιστρέφει εἰς τὸ ἄρμα, ὅπερ φροντίζει νὰ σώσῃ ἀπὸ πάντα κίνδυνον. Ὅτε ὁ Αὐτομέδων ἐτοιμάζεται νὰ προκαλέσῃ ἀμφοτέρους καὶ τὸν Ἴκτορα καὶ τὸν Αἰνεΐαν, εὐλόγως τὸ ἀποτέλεσμα φοβούμενος διατάττει τὸν ἡνίοχον αὐτοῦ Ἀλκιμέδοντα νὰ μὴ ἀπομακρῶνῃ τοὺς ἵππους, ἀλλὰ «μάλ' ἐμπνεόντε μεταφρένω» (Ιλ. Ρ. 502), ἵνα δυνήθῃ ἐν περιπτώσει ἀνάγκης νὰ σωθῇ.

Τὰ ἄρματα ταῦτα, ὡς παριστάνονται ἐν τοῖς ἀναγλύροις καὶ τοῖς εἰς ὀπίτης γῆς ἀγγείαις, ἦσαν ἐλαφρότατα, ἔχοντα ὀλίγον τι πλέον τοῦ προσηλωμένου εἰς τὴν θάσιν καὶ εἰς τὸν ἄξονα ἄντυγος, καὶ ἂν δὲν ἦσαν πραγματικῶς τοιαῦτα ἤθελεν εἶσθαι δύσκολον νὰ ἐννοήσωμεν πῶς τοσοῦτον πλῆθος ἁρμάτων μετεφέρθη διὰ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους εἰς τὸ Ἴλιον. Καὶ ὁ Ὅμηρος τοιαῦτα φαντάζεται αὐτὰ, διότι, ἂν καὶ ἠδύνατο νὰ φέρωσι δύο ἰσταμίνοι ἀνθρώποις, ἐνόησε δὲ καὶ αὐτοῦ τοῦ φρονεούμενου τὴν πανοπλίαν (Ιλ. Ρ. 540), ἢ καὶ αὐτὸ τοῦ πεσόντος φίλου τὸ σῶμα (Ιλ. Ν. 657), ὁ Διομήδης, ὅτε ἐπισκέφθη διὰ νυκτός τὸ ἐχθρικὸν στρατοπέδον, σκέπτεται (Ιλ. Κ. 503-505) νὰ σύρῃ τὸ λαμπρὸν ἄρμα τοῦ Ρήσσου ἐκ τοῦ ῥυμοῦ ἢ νὰ τὸ φέρῃ ἐπ' ὤμου. — Ἴδομεν ἤδη ἕτι νῦν ἦν ἀσύνηθες ἐν ταῖς ὁμηρικαῖς μάχαις νὰ σύρωσι τρεῖς ἵπποι τὸ ἄρμα, δύο ζύγιοι καὶ εἷς παρῆρος. Εἰς μίαν μόνον περίστασιν, τὴν τοῦ Ἴκτορος, σύρουσι τέσσαρες ὄμοι' ἐν τοῖς ἑξῆσι. Ἦσαν οὐνεθέστερον ἴσως νὰ ἔλκωνται ὑπὸ 4 ἵππων τὰ ἄρματα ἢ ὑπὸ δύο, καὶ τὰ τοιαῦτα ἦσαν μὲν ὁμοίως κατεσκευασμένα, ἀλλὰ μᾶλλον κεκοσμημένα.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Διότι τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας ἐκπαίδευσως, ἐντὸς τῶν καθηκόντων καὶ τῆς κυριότητος αὐτοῦ ἐνεργήσαν, ἐτιμώρησε πειθαρχικῶς τοὺς δύο πρώην ἐν Πειραιεὶ δημοδιδασκάλους, πεισθέν ἐκ τῶν ἀνακρίσεων τοῦ Γεν. Διευθυντοῦ, ὅτι εἰκονικῶς ἐπεζήτησαν οὗτοι ἵνα ἐπίδειξωσι τὴν πρόθεσιν τοῦ ὑπ' αὐτοῦ διευθυνομένου σχολείου, ἢ ἐφορευτικῆς τούτου ἐπιτροπῆς περητήθη, καὶ τὸ ἔγγραφο τῆς παρατήσεως αὐτῆς ἐδημοσίευσαν ἄλλοι συμφέρον ἔχοντες διὰ τῶν ἐφημερίδων. Εἰς μὲν τὴν ἐπιτροπὴν τὸ ὑπουργεῖον ἀπήντησε δεόντως καὶ ὑπέδειξεν εἰς αὐτὴν ὅτι διὰ τοῦ ἐγγράφου αὐτῆς φαίνεται πειρωμένη ἵνα περιποιήσῃ εἰς ἑαυτὴν ἀλλότρια καθήκοντα, οὐδόπως αὐτῇ ἐπὶ τοῦ νόμου παραχωρούμενα· πιστεύομεν δὲ ὅτι διερευνητάσα αὕτη ἐπέσθη βραδύτερον ὅτι ἐγένετο καλῶς ὅ,τι γέγονε, διότι μᾶλλον ἐνδιαφέρεται εἰς τὸ δημόσιον ὄφελος ἢ εἰς ἀτομικὰς περιποιήσεις· ὁ δημοσιεύσας δὲ τὴν παραίτησιν αὐτῆς ὄφειλε νὰ συνδημοσιεύσῃ καὶ τὴν ἀπάντησιν τοῦ ὑπουργείου, ἵνα δικάσῃ τὸ κοινὸν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσαν. Περιποιητικῶς φερόμενοι πρὸς τοὺς πειθαρχικῶς τιμωρηθέντας δὲν ἐμβαίνομεν εἰς τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως, οὐδ' ἄλλω· ὑπάρχει ἀνάγκη συζητήσεως ἐπὶ πασιδύλων πραγμάτων· εὐχόμεθα μεταμέλειαν εἰλικρινῆ τοῖς πταίσασιν καὶ θύμα γενομένοις ζήλου ἐπιπλάστου.

— Εὐχαρίστως μανθάνομεν ὅτι ὁ κατὰ τὴν Ἀχαΐαν, καὶ Ἰλιδα ἱεροκῆρυξ Κ. Ναθαναὴλ Γολφίνος ἤρξατο κηρύττειν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ μετὰ θεῖου ζήλου καὶ ἀποτελέσματος εὐαρέστου· ἐξερῶνησεν ἕως ἄρτι 5 ψυχοφειλεστάτους λόγους. Οἱ προνοήσαντες νὰ πέμψωσιν ἱεροκῆρυκας εἰς τὰς ἐπαρχίας, ὧν οἱ ἀρχιερεῖς ἀποδηροῦσιν ὡς μέλη τῆς Συνόδου, μέγα καὶ θεοφιλέστατον ἀγαθὸν ἐπραξάν. Οἱ διορισθέντες δὲ ἱεροκῆρυκες ἀπέδειξαν ἔργῳ ὅτι ἐπὶ αὐτῶν ἀγαθῆ δόξῃ τῶν ἀποσταλάντων αὐτοὺς ἦν λίαν ἐπιτυχῆς καὶ ἀλάνθαστος.

— Καὶ ἄλλοτε εἶπομεν, καὶ νῦν ἄξιόν ἐστι μνημονεύσαι, ὅτι τὸ Βα-

σιλικὸν τῆς Σύρου Γυμνάσιον διατελεῖ ἀκμάζον καὶ καρποῦς ἀξίους παρῆρον. Ἡ ἐπιμέλεια καὶ ὁ ζήλος τῶν ἐν αὐτῷ διδασκόντων καὶ ἡ ἀρίστη καὶ κατὰ σκοπὸν διέθυνσις αὐτοῦ ἐδικαίωσαν πληρέστατα τὴν παρὶ αὐτῶν ὑπόληψιν καὶ τῆς Σεβαστικῆς Κυβερνήσεως καὶ ἰδίως τῆς προϊσταμένης ἀρχῆς· οἱ ἀποφριτῶντες ἐκ τοῦ Γυμνασίου τούτου, καὶ πρὸς ἐπιστημονικὰς μαθήσεις εἰς τὸ ἐνταῦθα Πανεπιστήμιον μεταβαίνοντες, δείκνυνται κάλλιστα ἐτοιχισμένοι εἰς τὰς ἀπαιτούμενας προπαρασκευαστικὰς γνώσεις, καὶ τὰ ἥλα σεμνοὶ καὶ τοὺς τρόπους κόσμιοι, διότι καὶ εἰς τὴν μόρφωσιν τούτων ἐπιστᾶσι τὴν ἑαυτῶν προσοχὴν οἱ Κ.-Κ. Καθηγηταὶ οὐχ ἦντο ἢ εἰς τὴν τῶν γραμμάτων διδασκαλίαν, εὖ γε ποιούντες. Ταῦτα δὲ πάντα ἐκτιμῶσα ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἐβράβευσε διὰ τοῦ ἀργυροῦ σταυροῦ πρό τινας κειρῶν τὸν Γυμνασιάρχην Κύριον Σουρίαν. Ἡ δὲ Σεβ. Κοβέρνησις διατελεῖ εὐνουστάτη καὶ τοῖσιν καὶ τῶν πρὸ αὐτῆς Κ. Κ. Καθηγητῶν, οἱ ἀπόκειται ἢ ἐν κειρῶ ἀμύζουσα ἀμοιβὴ καὶ ὁ δίκαιος ἐπαινος· πρὸς τῶν διεπίντων τὰ τῆς Παιδείας, ἀνευδόντως ἀσχολουμένων εἰς βελτίωσιν τῆς τύχης πάντων τῶν ἐνδεδεχόσων καὶ πιστῶς λειτουργούντων ἐν ταῖς νουῖς τῶν Μουσῶν, καὶ πατρικῶς προνοούντων περὶ τοῦ μέλλοντος αὐτῶν· ἐὰν ἀληθῆς ὡς τὰ φημιζόμενα ὅτι ἐνεργοῦνται ὑπὲρ τῆς τύχης τῶν Καθηγητῶν καὶ διδασκάλων δὲν δύνανται οὗτοι παρὰ νὰ ὑψώσωσι εὐγνώμονα φωνὴν διὰ τὴν πατρικὴν παρὶ αὐτῶν μέριμναν τῆς Α. Μεγαλειότητος καὶ τοῦ τῆς πατρικῆς Αὐτῆς βουλῆς δ.νεργοῦντος ἀρμοδίου Ἱπουργοῦ.

— Κατὰ τὰς χθρσινὰς ἀπὸ Τουρκίας καὶ Εὐρώπης εἰδήσεις φαίνεται ὅτι οἱ Ὀθωμανοὶ ἦτοι ἐκ τῶν κατνηοθέντων ὑπ' αὐτῶν στρατηγημάτων τοῦ Πρ. Γορτζακόφ προσηνέτε, ἢ ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ἀμύμαχων ἀνίκαιος πρὸς κρίσιμον μάχην καταστάνας, κατέστρεψαν τὰ ἐν Ὀλτενίτσα ἴδια αὐτῶν ὀχυρόματα, ἔκκυσαν τὰς ἀπιστευὰς αὐτῶν καὶ ἐπανήλθον ἐντεῦθεν τοῦ Δουναβέως εἰς Βουλγαρίαν.

— Τὸ ἀπὸ τῆς 25 Αὐγούστου τ. ε. ἀρξάμενον καὶ κατὰ δεκαπενθήμερον ἔκτοτε ἐκδιδόμενον ἐνταῦθα εἰς γαλλικὴν γλῶσσαν περιοδικὸν σύγγραμμα «*Θεσθὴν τῆς Ανατολῆς*» ἐκαιρέτηται μετ' εὐρημιῶν αἰκράτισται τῶν τῆς Εὐρώπης Ἐφημερίδων καὶ τὰ σπουδαιότατα τῶν περιδικῶν συγγραμμάτων, καὶ τὴν πρόθεσιν αὐτοῦ ἀσπατάμενοι καὶ τὴν τοῦ λεκτικοῦ γλαφυρότητα ἐκινέσασται. Ἡ ἐπιθεώρησις τῶν δύο Κόσμων, ἢ Γενικὴ Ἐφημερίς τῆς Αὐγούστου, ὁ Times καὶ ἡ Literary Gazette τοῦ Λονδίνου κ.λ. μνημονεύουσιν αὐτοῦ μετ' ἐγκωμίων καὶ ὅλα ἄρθρα αὐτοῦ εἰς τῆς στήλας αὐτῶν μετῆνεγκον· ἐτι δὲ καὶ ἐπιστολῆς ἰδιαιτέραι ἐπιστήμων καὶ ἐν τοῖς πράγμασι διετελούντων ἀνδρῶν ἐκφράζουσι τοῖς Κ. Συντάκταις τὴν ἐπιδοκιμασίαν τοῦ ἔργου αὐτῶν καὶ συγχαιροῦσι τούτοις. Τὸ ἀξιόλογον τοῦτο περιοδικόν, συνηγοροῦν ὑπὲρ τῶν συμφερόντων καὶ τῶν δικαίων τῶν Χριστιανῶν τῆς Ανατολῆς, διὰ γλώσσης καταληπτῆς τῆ Εὐρώπῃ, διηνοῖζε πολλῶν τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ συντελεῖ πολὺ, ὡς συνετέλεσαν καὶ ἄλλα πρὸ αὐτοῦ ἐκτάκτως δημοσιευθέντα γαλλιστὶ φυλλάδια, εἰς διάδοσιν ὀρθῶν περὶ τῆς καταστάσεως τῆς Ανατολῆς εἰδήσεων, καὶ πρὸς θεραπείαν ἐσφαλιμένων ἰδεῶν δημοσιογράφων τινῶν καὶ πολιτικῶν τῆς ἐσπερίας Εὐρώπης, ἦτοι ἐκ προνοίας ἢ ἐξ ἀγνοίας ὁμησαντων ἀλλότριον γένος, ἐν σκοτομνηνῇ διαπορευόμενον καὶ οὐδὲ θῆμα προκόψαν ἀπὸ τῆς ἐμρανίσεως αὐτοῦ ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Ἡπείρῳ. Οἱ λόγοι καὶ γραφίδι τὰ δίκαια τῆς Πατρίδος προασπιζόμενοι, καὶ τῷ φωτὶ τῆς ἀληθείας τοὺς ἀμβλυωποῦντας καθοδηγοῦντες πρὸς τὰ συμφέροντα αὐτῆς, εἰσι πάντως ἀξιοὶ τῆς εὐγνωμοσύνης αὐτῆς καὶ ἰσότητος τοῖς ἐν τοῖς πεδίοις τῆς μάχης ὑπὲρ αὐτῆς προκινδυνεύουσι. Τὰ μικρὰ τοῦ φύλλου ἡμῶν ὄρια, καὶ ἡ κυρία αὐτοῦ ἐπαγγελία, ἴστανται ἐμποδῶν τῆς ἐπιθυμίας ἡμῶν τοῦ δικαιοῦσαι αὐτολεξεί τοῖς ἀναγνώσταις αὐτοῦ τὰ ὑπὸ τῶν διακληθεισῶν ἀνωτέρω ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν περὶ τοῦ Θεσθῶ τῆς Ανατολῆς δικαίως καὶ εὐλόγως εἰρημένα. Συγχαιροῦμεν δὲ τοῖς φιλοπάτρισι αὐτοῦ Συντάκταις, περιποιηταμένοις ἑαυτοῖς ἐπαξίως τὴν ἀγαθὴν δόξαν καὶ τῶν ὁμογενῶν καὶ τῶν περὶ πολλοῦ ποιούντων τῶν Ἑλλήνων τὸ γένος ἐκ τῶν ἀλλογενῶν, καὶ διὰ τούτου καὶ δι' ἄλλων αὐτῶν ἔργων. Οἱ τὸ ἐπ' αὐτοῖς δὲ τοῦ οὕτω ἀγωνιζομένου ἔργου ἢ λόγου ὑποστηρίζοντες ἀποτίουσιν ὀφειλὴν τῇ πατρίδι ὀφειλομένην ἐν ταῖς ἐρίστα-μέναις αὐτῇ ἀνάγκαις.

ΤΥΠΟΙΣ Δ. ΑΘ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ.

Ἰδιὸς Ἀδριανοῦ ἀριθ. 302, πλάσιον τῆς οὐκίας τοῦ Κ. Φιλοῦ.